

Albocàsser no tinguera mar, volia tornar. I per tot això, es va alegrar molt quan son pare deia que faltava poc per arribar a casa.

Aquella nit no va dormir pensant en que li diria sa mare i en si els seus amics es creurien la seva aventura.

Però quan va arribar a sa casa, no li va donar temps a parlar amb els seus amics, ja que sa mare i son pare el van castigar. Encara i així, Fede no estava gens arrepentit del que havia fet, ja que havia conegut llocs fantàstics on mai no havia estat i ni les rinyes de sa mare i de son pare el farien canviar d'opinió. L'únic que li va penar va ser que ni sa mare ni la seva àvia li van donar carn d'era, ametles ronyoses, coca celestial... és a dir, que es va quedar sense sopar. Una altra cosa que li va penar va ser no haver disfrutat abans de totes les meravelles que l'envoltaven i que ell no veia.

Aleshores, quan pensava tot això, va tindre clar el que volia ser de gran. Ell, Manel Federic, volia ser un dels aventurers més importants de tot l'univers, així podria visitar llocs desconeguts, descobrir coses noves... i encara que tots li deien que estava boig, ell no ho creia així, i sabia que algún dia aconseguiria el seu somni.

FI